

léghajó

Dobsa Dorina
Nyaklánc

Imádták a történetünket. Szerelmesek voltunk. Fiatalok. Nem rivalizáló családok akartak szétválasztani minket, mégis azt gondolták, mi vagyunk a város Rómeó és Júliája. Milyen romantikus, hogy a szenvedések ellenére kitartottunk egymás mellett. Hát persze. Romantikus. Mint egy nyaklánc, amit az évfordulónkra vagy születésnapunkra kapunk a társunktól. Szívmedállal. A betegség felzabálta a tüdejét. A saját teste fojtotta meg. Vagyis inkább az új tüdő, amit egy másik ember halálával érdemelt ki.

Sokáig titkolta előlem. Azt mondta, hogy asztmás, azért köhög és fuldoklik, ne aggódjak, semmi komoly. Mire bevallotta, már beleszerettem. Sokat ábrándoztam a kék szemű, szőke hajú kisfiúról, aki majd pontosan olyan lesz, mint ő. Nem hittem el, hogy súlyos. Nem gondoltam rá, hogy valóban meghal. Ki tervezi a halált huszonekét évesen? Rajta kívül. Kisiskolás kora óta úgy élt, hogy bármikor vége lehet. A betegség a barátja volt, ügyesen tudott vele játszani. Talán pont ezért adott neki több időt, mint amennyi az orvosok szerint járt volna.

Magas volt, jóképű, vicces. A barátai valósággal rajongtak érte. Már a középiskola alatt is dolgozott. Hogy utazhasson, világot lásson, hogy olyan életet élhessen, amelyet sokan az egészségesek közül sem. Edzőterembe járt, hogy a tüdeje erősödjön.

Beleborzongtam, amikor izmos karjával átölelt. Biztonságban éreztem magam. Harminc éves volt, amikor meghalt.

Gyermekként is tudta, hogy valami nincs rendben. De nem félt. Sosem félt. Az orvosoktól, a tütől, a kórházzagtól. Ebben nőtt fel, míg én a kertben tépkedtem a fűszálakat. Mikor mesélt róla, láttam magam előtt a sovány kisfiút, akivel senki nem foglalkozik, mert érzik rajta, hogy más. Gyenge és védelemre szoruló. Gyógyszereket kell szednie, nem tud sokáig szaladgálni, és hangosan köhécsel, és az iskolában csúfolják. Reggelente inhalált, hogy legyen elég levegője. De a testnevelés órá-

kat már nem bírta. Otthon sírt csak, ahol nem látták. A világra szélesen mosolygott. Szerettem volna, mégsem tudtam megérteni. Én nem fuldokoltam. Látam, amikor az oxigén eltűnt a véréből. A kidülledő szemeit, amikor egy tavaszi délután összeomlott. A levegő létezéséről nem veszünk tudomást, olyan természetes, hogy van!

Elmesélte, hogy tizenégy évesen mit mondott neki a kezelőorvosa. *Magának már nem kell készülnie az érettségire!* Ő meghazudtolta. Az összes orvos csodának tartotta, hogy még él. Nem volt rá racionális magyarázat. Minden évben heteket töltött kórházban, hogy megerősödjön, majd mintha mi sem történt volna, visszatért az egészségesek közé. Habzsolta az életet, az utazást, a kalandot, a motorozást, egyszer még sétarepülésre is elvitt.

Be akarta bizonyítani az orvosoknak, hogy ő más. Kivételesen volt számára, hogy feladja.

Elmondta, hogy egy új tüdővel minden nap ajándék. Megkezdődik a visszaszámlálás. Tizenöt év maximum. Ő tudta, hogy ezt is meg fogja hazudolni. Gyermekként meg kellett volna halnia. Mégis harminc évig élt.

Rettegett tőle, hogy elhagyom, ha megtudom, hogy beteg. Bármennyire is szeret engem, az elképzelt közös, boldog napjainkat, egyedül kell szembenéznie a jövővel, tudta, hogy hamarosan elérkezik az a tavaszi délután. Büszke voltam rá. Tele volt életerővel. Rengeteget kirándultunk. Apró ajándékokkal lepett meg. Kaptam tőle egy nyakláncot is, szívest. Hozzám költözött. Két hétig éltünk együtt. Nagyon várta a riasztást. Akarta az új tüdőt, hogy végre megtudja, milyen érzés fájdalom nélkül venni levegőt. Majdnem a szemem láttára fuldolt meg. A mentősök nem hittek el, hogy valóban beteg, mert nem voltak nálunk a papírjai.

Négy hétig lélegeztették. Megműtötték. Ott ültem mellette, amikor csak bírtam, és fogtam a kezét. Egyszer az orrán és a száján is ömleni kez-

dett a vér. Végignézttem, ahogy majdnem meghal. Ismét. De ő vissza akart jönni.

Elmondta, hogy miket álmódott az egy hónap alatt, amíg nem volt velünk. Látta a saját temetését. A koporsóját. A fekete földet, ami beborítja, ha nem harcol tovább. De valaki meghalt, hogy én visszakaphassam őt. Mikor megkérdeztem tőle, hogy emlékszik-e valamire, csak rázta a fejét. Nem mozgott a nyelve. Elmondtam neki, hogy mennyi idő telt el. Leírta egy papírra, hogy sajnálja, amiért lemaradt a moziban a legújabb szuperhős filmről. Elnevettem magam.

Újra meg kellett tanulnia járni. Megtette. Elbukott és felkelt, újra meg újra. Azt mondta nekem, hogy az élet szép és rengeteg terve van még. El akart venni feleségül.

Nagyon boldog volt. Harminc év után úgy tudott felkelni reggel, hogy nem köhögött és kapott levegőt.

Hazaengedték a kórházból. Az új tüdejével. És a reménnyel, hogy ezután minden *rendben lesz*. Azt hittük, végre eljött a béke és a nyugalom ideje. Pár hetet kapott. És el kellett őt engednem. Mondanám, hogy mosolygott, amikor utoljára láttam, de nem így történt.

Három évig szerethettem. Olyan sokan álltak mellette – mellettünk. De ők csak egy példaképet látnak, hogy *igen, így kellene élni, minden napot okosan kihasználva, mert bármelyik az utolsó lehet*. Én egy emberbe voltam szerelmes. Akinek fájt. És sírt. Kapaszkodott belém. Olyan gyenge volt. Láttam a szemében, hogy pihenni akar.

Március végén történt. Özönlöttek a részvétek. El akarom felejteni. Nem *őt*. A betegséget, a fájdalmat, a halált. Mindenki azt mondta, hogy angyal lett belőle. Hogy mindig vigyázni fog rám. Hogy a mi szerelmünk valódi volt, erős, és ezen a halál sem változtat.

De igen. A halál mindent megváltoztat. Ők nem látták, amit én. Én azt akartam, hogy együtt éljünk, hosszú évtizedeken át. A halálban nincs semmi romantikus és magasztos. Az élet az, ami dicséretre méltó.

A miénk nem Rómeó és Júlia története. Ő nem a szerelemért halt meg. A szerelemért – értem – akart élni.

De én nem vagyok olyan erős, mint ő. Nem akarom hatvan év múlva is az ő arcát látni, amikor lehunyom a szememet. Most akarok vele lenni.

Egyre jobban *szorít a nyaklánc*.

Ha valóban angyal, már kitérta a szárnyait és elkezdett repülni felém.

vers

Szekáry Zsuzsanna
Kerestelek

boltok polcain
eső után tollászkodó
verebek szárnyán
duna lassú sodrásában
orgona sípjában
hegyek kékjében
felhők kristályaiban
kibomló hajamban
összekoccanó poharakban
sörök kesernyés habján
míg egy nap visszanezéltem
a tükörből

Vádirat

A félelem romantikus illúzió.
Nincs benne semmi szép.
Pőre ítélkezés vagy, a Moirák * kifutófiúja.
Amihez érsz, örökre megdermed.
Személyes tragédiád, hogy
önmagad fogja vagy,
játékaid a halandók.
Ki menne, nem viszed,
aki élne, kacagva ragadod el.
Eonok** alatt sem nőttél fel,
infantilis óriáscsecsemő!

*a végzet irányítói, az emberi élet fonalát szövő, illetve elvágó három istennő a görög mitológiából

**a földtörténeti időskálán a Föld történetének tagolásában a legnagyobb időegység

Sírbatétel - csont

DOBSA DORINA

1995. január 7-én született Szentesen, ahol jelenleg is él. 2018 szeptemberében óta az Előretolt Helyőrség Íróakadémia pályakezdő ösztöndíjasa. Írásai antológiákban és az Irodalmi Jelenben jelentek meg.